

след като помълча малко, каза: - Искам да поговоря с тебе за някои твои работи.

Болярът трепна. Лицето му леко побеля. Върху челото на Асена се бяха явили две зловещи гънки. Царицата остави работата си и стана.

- Мръкна вече. Ще отида да запаля някоя борина, - каза тя и излезе.

- Скоро ли ще бъде? - попита усмихнат Иванко.

- След един месец, може би и по-рано... - отвърна Асен и веднага добави: - А сега слушай какво ще ти кажа. Първо - пак си задължиял. Второ - много пакости си направил с тия жени. Всички идват на мен да се оплакват.

Иванко ^{сери,} праметна крак връз крак, загледа се в тавана и почна леко да подсвирква някаква весела песничка.

- Аз не се шегувам! - извика строго Асен, - и те предупреждавам за последен път. Казвам ти го...

Момъкът се изсмя.

- Тъкмо щях да ти искам сто аспри ^{в,} ~~на~~ заем...

Асен скочи сърдит.

- Какво правиш ти, човече? Ами преди една неделя ти дадох двадесет перпери? Къде ги разпиля?

- Къде,... Къде... Всички рекли къде. Сякаш няма за какво да се разпиляват пари... Не ми стигат и толкоз!

- Ами на мен стигат ли?

- Ех, ти правиш нов палат... Работят ти без пари и пак нямаш... Какво да кажа тогава аз - беден болярин...

- Защо си не отидеш в Селви? Като кефалия там ще купуваш всичко ~~там~~ на половин цена...

- Ех, не е всеки Белоста, за да може да живее в Търново и в земите си. На Николица, на Драгота, на Георги даде най-